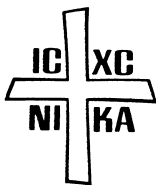

SEXTONDE SÖNDAGEN EFTER TRINITATIS

DOMINICA SEXDECIMA

Text: III årg högm, Joh 5: 19-21. Predikan av Gunnar Edwardsson (ELBK)

"Ty liksom Fadern uppväcker de döda och ger dem liv, så ger Sonen liv åt vilka han vill."

Dagens tema är Uppståndelsen och livet och om detta hör vi särskilt i dagens evangelium där Jesus uppväcker änkans son i staden Nain.

Emellertid ska vi inte börja denna dagens predikan med detta tema utan i stället starta i dess motsats nämligen i

NEDERLAGET OCH DÖDEN

Det är nämligen där vi människor av vår natur befinner oss.

Ett människoliv kan bli långt, till och med över hundra år. Men vare sig det är långt eller kort, så står vi människor under döden. Döden är något som väntar på oss alla. Dagligen erfar vi vad den vill säga, där den kommer efter lång väntan eller plötsligt där ingen väntade sig det. Döden betyder att livet upphör. Människor rycks bort ur livet, sorgen och saknaden hos vänner och anhöriga är stor och smärtsam. Situationen i staden Nain är inte unik, sederna och bruken känner vi nästan bildmässigt igen från tv-bilder från det våldshärjade Palestina och Mellersta östen. Och uppenbart är att hur framgångsrik man varit, hur mycket pengar man samlat, hur rik man än är, så dör man som den fattigaste av de fattiga. Rik och fattig, stark och svag, ung och gammal, döden är samma för alla. Livet upphör.

Sett i detta uppenbara perspektiv kan livet som slutar med döden inte ses på annat sätt än som ett stort och smärtsamt nederlag.

Ett sådant nederlag är det också om jag trott att detta livet bara ett liv här i världen, att det inte finns något mer. Likadant är det om jag trott att jag med mitt liv förtjänat ett gott liv på andra sidan döden.

Det finns mycket som kan tyckas göra livet till nederlag i yttre mening, att man inte lyckas med de man föresatt sig, att man lider ekonomisk olycka, att man blir sjuk och lider under långt tid av sjukdom. Men det är ingenting mot att det som efter döden blir det stora nederlaget.

Den som bryter allt detta, den onda cirkeln av synd, nederlag och död, det är Jesus. Och han gör det för oss.

UPPSTÅNDELSEN OCH LIVET

I evangeliitexten för vi höra om ett stort underverk. Jesus gjorde många sådana, han stillade stormen, han gav bröd åt hungrande, han botade sjuka, stumma kunde tala, blinda kunde se, och döva höra. Och han uppväckte döda till liv igen. Tre berättelser i evangelierna har vi därom. En av de tre är dagens evangelium om änkans son i staden Nain. Jesus kom där förbi. Och där Jesus kommer förbi, där finns det alltid någon nöd av något slag. Det ser vi också i evangelierna. Ja vi ser till och med att nöden och svårigheterna, bekymren och sorgerna, de söker upp Jesus.

Människorna som drabbade därav de kommer till Jesus med sin nöd. Så var det i verserna innan i 7:e kapitlet i Lukas. Där var centurionen som kommer till Jesus och säger: *"Säg endast ett ord, så bli min tjänare frisk."* Och Jesus prisar den mannen som så trodde: *"Aldrig i Israel har jag funnit så stor"*

tro. "Nej och den tron den trodde just att Jesus var den som hade all makt och var den som kunde och vill hjälpa och att det räckte med ett enda ord från honom.

Men här i Nain hade man inte sökt upp Jesus. Här hade emellertid sorgen drabbat dubbelt och svårt. Här var änkan som följde sin ende son till graven. Det var ett bevis för det mänskliga livets elände med stora och svåra omständigheter. Sådant vi ser och hör bevis på ofta och på många sätt i vår tillvaro. Att detta hade väckt stor förstämning, det förstår vi av att begravningsföljet var stort. Många var det som hade slutit upp och följde den stackars kvinnan till sonens förtidiga grav.

När Herren fick se henne, heter det, *"förbarmade han sig över henne"*. Det inte första och enda gången det heter så i evangelierna. Utan det heter så ofta och på många ställen. Ja, där människors nöd finns där heter det att han förbarmar sig över människorna. Och detta ord "förbarma sig" som används här i den grekiska texten, det är det ord som används om Guds förbarmande över människan. Jesu förbarmande är därför inte bara vanlig medkänsla med nödens och sorgens människor, utan det är Guds medkänsla, Guds förbarmande som kommer kvinnan till del. Och Guds förbarmande är sådant att det inte bara är ordens förbarmande utan handlingens förbarmande mot människan. Jesus visar med sitt ord och sina gärningar att Gud handlar genom honom med människan. Ja att Gud själv är närvarande i Jesus Kristus.

Han säger därför: *"Gråt inte!"* Om det bara var ord och ingen handling förbunden därmed så skulle det synas nästan hjärtlöst att säga "Gråt inte" inför denna stora nöd. Men här är han som har ordets makt, och den gudomliga makten att göra under. Han rör vid bårerna och de som bär stannar. Och han säger: *"Unge man, jag säger dig: Stå upp"*. Och ynglingen reser sig upp. Från döden till livet kommer han genom Jesu ord.

Jesus visade att han precis som vid Lasarus grav och vid Jairi dotters bädd att han var Uppståndelsen och Livet. Och att han kunde ge det livet åter som döden tagit. Det som ingen annan kan göra, och som ingen människa förmår, det gör likväl Jesus, sann Gud och sann människa. Och det heter att alla betogs av fruktan och prisade Gud: *"En stor profet har uppstått ibland oss, och Gud har besökt sitt folk."*, sa man.

Ja inte bara en stor profet, utan en frälsare för alla. Det är han som ensam förvandlar nederlaget till seger och döden till liv. Han ensam ger oss detta och därmed den tro och det hopp som övervinner döden. Sålunda heter det vår predikotext i dag: *"Ty liksom Fadern uppväcker de döda och ger dem liv, så ger Sonen liv åt vilka han vill."*

Och aposteln Paulus säger också det viktiga orden:

"Döden är uppslukad och segern vunnit. Du död, var är din seger? Du död, var är din udd? Dödens udd är synden, och syndens makt kommer av lagen. Men Gud vare tack, som ger oss segern genom vår Herre Jesus Kristus."

Nu är detta inte blott återberättat för oss för att vi ska läsa det och förundras en stund, utan det är sagt till oss var och en för att vi ska taga det till oss med tro. Just tro på honom som inte bara är en profet, som folket sa, utan som är Frälsaren för alla och därför också för oss.

Därför får vi förtrösta på Honom i liv och död, ja som den ger oss syndernas förlåtelse, kroppens uppståndelse och det eviga livet. Detta därför att Han utgivit sig själv för oss och vunnit åt oss allt detta.

Det som vi bar på, tog han, och det som han hade, gav han oss. O saliga byte! Vår räddning och vårt hopp, i dag, i morgon och på den yttersta dagen!

Amen